HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

והיינו דתנן. במסכת שקלים: **פתחיה על הקינין.** על הסופר ששמו קינין שהמתנדב קן מביא מעות ונותן לתוכו דל"ג שופרות היו במקדש [ח] ויש כהם שנים ששמן תורים[ט] וגחלי עולה במסכת שקלים[י]: **שפותח דברים ודורשן.** כגון לימתי לעומתי: **בעלי קומה.** שלא יהא ולא יסקרו: **בעלי כשפים.** שאם יהא הגדון [יא] מכשף והאור לא יכלוהו בו יעשו הן מכשפות וימיתוהו בכל מיתה שיוכלו [יב]: **הסורגמן.** שלא יתליף [יג] טענותיו ויחייבוהו: **דהוה ייל ליתי.** בולל ומערבב הלשונות: **ודורשן.** כגון עין סוכר וגגות לריפין. והיינו דקרו ליה מרדכי בלשן: **מתני' כריכות.** כורכין וקושרין לאשי הסביליס [יב] מלא לגרוף: **וכל עיירות הסמוכות לשם מתכנסות**[יג]. המולה גדולה שיביאו ביתוסין שבמולאי יו"ט קולרין [יד] תותן דביתוסין לא מודו [טו] כדמפרש לקמן: **אמר להן.** הקולר לבני עיירות העומדות עליו: **בא השמש.** [טז] אמרו לו הן: **מגל זה.** כלומר [יז] במגל זה אקור התבואה: **בקופה זו.** אתן התבואה [יח]: [יט] **שכח זו.** [כלומר] אקורה בשבת: **אמרו לו הן.** ג' פעמים שואל להן כל דבר: **וכל כך.** שהיה שואל למה: **מפני הביתוסים שאומרים אין קנירה העומר במולאי יו"ט.** אלא במולאי שבת כדמפרש בגמרא לפיכך הקולרים מגביהין קולן כדי שישמעו ביתוסין להוציא מלבן: **גמ' דלא להתענאה בהון.** לאכל למספד שרי: [כ] **(במקלסון) ומקלסהון.** אילכא דאמרי כולי האי דאפי' למספד אסור: **איתוקם תמידא.** הוקם התמיד על משפטו כדמפרש לקמיה דלא למספד: **עד סוף מועדא.** פסח: **איתוקב.** נתייאש על דינו שבאותן ימים נגמו מכמיס את הביתוסים: **דלא להתענאה.** אבל למספד שרי דלא הויא שמחה (ג) ישתיה בשל עצרת כבשל תמיד משום כ) דעצרת לא היה שום ראיה לדבר ביתוסין אבל בתמיד היתה ראיה מ) לדבריהם ותרוייהו מפרש לקמן: **תעשה.** לשון יחיד: **מאי אהדרו.** להו רבנן כשנאמרו: **משמרו.** לשון רבים: **כולן.** כל הקרבנות: **מנין לכם.** דהאי ממתרת השבת בא] ממש הוא: **וקן אחד.** ביתוסי היה: **מפטפט.** כב) בדברי ויכוחין: **י"ל יוס וגו'.** שאם

בעלי כשפים. פירש רב האי גאון כדי לידע את הדין כדאמרינן ג) העושה מעשה חייב האומנז הטעים פטור והיינו דקאמר רבי אליעזר בסוף הרבע מיתות (סנהדרין דף סח.) שאני שונה שלא ממאת הלכות בנטיעת קישואין וכדאמרי' נמי אבל אתה למד להבין ולהורות: **ויודעים בשבעים לשון.** בסוף [בג] אחד דיני ממונות (שם דף יז:) משמע דקגי בשבעים [בד] (אחד) לדבר ואחד לשמוע ואמר רביעי' אין לומעלה הימנה וכולהו סנהדרין לאו כולהו ממש ואין מושיבין בסנהדרין לאו אכולהו קאי אי נמי אתם לדיני ממונות והכא לדיני נפשות ולא קגי בעשרים ושלשה דלכמה דברים צריך סנהדרי גדולה כמו לזקן ממרא ולדון את הסבטו ועיר הנדחת דבעי שבעים ואחד [בה]: **אלין יומיא דלא להתענאה ומקצתהון דלא למספד.** משמע שכולן אסורים בתענית אבל בהספד אין אסורים אלא מקצתן והא דגרס בסוף סדר תעניות כילד (תענית ד' יח.) כל שאחריו בהספד אסור בתענית מותר ליתא דאי מיתסר בהספד כל שכן בתענית דמשמע הכא אלא ה"ג כל שאחריו בתענית אסור בהספד מותר ומתני' דהתם נמי הכי מוכחת דמתמיר בדלא למספד מבדלא בהתענאה וכי נקיטו התם כל שאחריו ה"ל הוה מצי למנקט כל שלפניו דאי אמרת לפניו בין בתענית בין בהספד אסור אם כן למה לי שיהא מוטל בין שני י"ט: **מריש ירחא דניסן ועד תמניא איתוקם תמידא דלא למספד.** כך הגירסא בכל הספרים ובקונטר' פי' הטעם דלא הויא שמחה בשל עצרת כבשל תמיד משום דבעצרת לא היתה שום ראיה לדברי ביתוסין אבל בתמיד היתה קצת ראיה לדבריהם ותרוייהו מפרש לקמן ולהכי אסור אפי' למספד ובסוף סדר תעניות כילד (ד' יז:) כתובה הגירסא להיפך איתוקם תמידא לי לא להתענאה איתוקב חגא דשבועיא לי לא למספד[ט] וגירסא זו נכונה מדפריך התם למה ליה למימר עד סוף מועדא נימא עד מועד ומועד גופיה יו"ט הוא ומשני לא נצרכא אלא לאסור יום שלאחריו כמאן דכרבי יוסי דאמר בין לפניו בין לאחריו אסור ואי גרירסא דשמעתין דברבי חגא דשבועיא דלא להתענאה א"כ אפי' לרבי יוסי לא אתיא דבהא כ"ע מודו דלאחריו מותר דתנן התם כל הכתוב במגילת תענית דלא להתענאה בין לפניו בין לאחריו מותר רבי יוסי אומר אבל אי גרס חגא דשבועיא דלא למספד אתי אפי' לרבי יוסי דאמר בין לפניו בין לאחריו אסור ואי גרירסא דשמעתין דברבי חגא דשבועיא דלא להתענאה א"כ